

”Alternativ energi” er intet alternativ

Nogle vil måske spørge, hvorfor vi skal have kernekraft og ikke blot bruge de såkaldte »alternative« energikilder som vindmøller, solfangere og bølgeanlæg, hvor vi jo her i Danmark er langt fremme. Svaret er, at det er for ineffektivt og dyrt.

Ethanoltilsætning til benzinen, der netop nu promoveres ligeså intensivt, som man i sin tid promoverede »alternativ energi«, har pga. sin lave energitæthed samme problem. Produktionen af ethanol kræver mere energi og rent vand, end man får tilbage, når man brænder den af. Den vil desuden beslaglægge store landbrugsarealer, der er bedre anvendt på produktion af mad til de her på jorden, der ikke går mæt i seng hver dag.

Ethanoltilsætning til benzinen kan ligesom »alternativ energi« ikke tilvejebringe den fornødne billige energi til at brødføde 7 milliarder mennesker med en moderne levestandard. Hvis vi i Danmark havde eksporteret flydende kernekraftværker, som en del af et globalt industrielt opbygningsprogram – i stedet for vindmøller – havde vi i dag, 27 år senere, besejret fattigdommen i Den tredje Verden. Med satsningen på vedvarende energi og »tilpasset teknologi« er Afrika og Sydamerika derimod langt fattigere i dag, end de var i 1970'erne.

Vi må stoppe den teknologiske apartheid, og give alle lande muligheden for at høste frugterne af det sidste århundredes teknologiske fremskridt, inklusive brugen af kernekraft. Kun derigennem kan vi sikre en verden med økonomisk retfærdighed og udvikling, uden kaos, terror og krig.

-tg

Pengeseddel fra Weimar-Tyskland i 1923. Efterhånden som priserne steg måtte man tilføje ekstra nuller på pengesedlerne, for at kunne følge med.

Fortsat fra side 3:

Derivater: finanssystemets Viagra valuta der svækkes, eller en rentesats der stiger.

Forløberne til derivater var »futures« og »optioner«, der udbredtes efter at Bretton Woods-systemets faste valutakurser og forordninger, i 1971 blev afløst af flydende, markedsbestemte kurser. De flydende valutakurser betød usikkerhed for f.eks. industri, landbrug og handelsfirmaer, der handlede med udlandet. Derfor opfandt man finansielle redskaber som »futures«, hvor man kunne sælge eller købe fremtidig valuta til en fastsatt pris. Så vidste man, hvad man havde at regne med. Senere opstod »optioner«, hvor man købte muligheden til at købe og sælge valuta, obligationer eller andet i fremtiden. Så behøvede man ikke at sælge, men havde en option som en forsikring, i tilfælde af ubehagelige prisforandringer. Disse futures, optioner m.v. begyndte som »forsikringer«, men blev hurtigt spekulationsobjekter man investerede i, på lige fod med valutaer, råstoffer osv.

Efter børskrakket i 1987 blev der så tilføjet mange nye friske finansielle instrumenter, som blev kaldt derivater. Banker og finansinstitutioner kunne gennem brug af derivater som »forsikringspolicer« og »risikospredning« frigøre kapital, som man kunne bruge til investeringer eller spekulation. Man kunne tegne derivater, der spekulerede i den fremti-

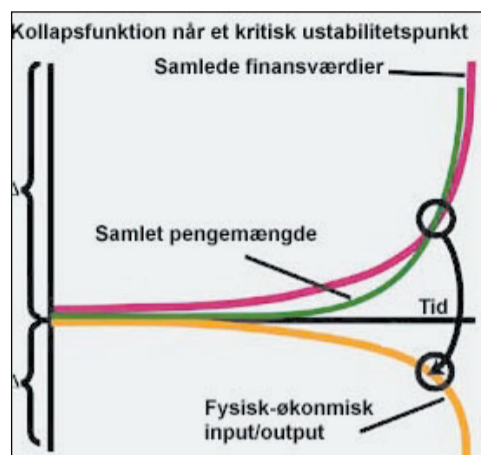
Den typiske Kollapsfunktion

Lyndon LaRouche lavede for en del år siden en pædagogisk fremstilling, af de konsekvenser det har, når man lader de vilde finanskræfter overtage kontrollen med finanssystemet. Den proces vi har set siden Bretton Woods-systemets endeligt i 1971. Modellen kaldte han en »Typisk Kollapsfunktion«, og den har tre kurver.

Den nederste kurve er den »fysiske økonomi«, dvs. infrastruktur (jernbaner, veje, vandprojekter, kloakering, skoler, hospitaler osv.) og produktion (industri, landbrug, fiskeri etc.). I takt med at investeringer fjernes fra denne del af økonomien og overføres til den finansielle sektor og »service-sektoren«, falder den fysiske økonomis andel af den samlede økonomi, både hvad angår »penge«, investeringer og antallet af beskæftigede.

Den midterste kurve, beskriver pengemængden i samfundet. Den stiger, fordi den samlede økonomiske aktivitet, f.eks. målt i form af Bruttonationalproduktet, stiger. Stigningen er ikke drevet af den produktive sektor, der jo falder, men af de stadigt flere

service- og tjenesteydelser – med speciel stor vækst i den finansielle sektor – der er resul-

tatet af transformationen til et »servicesamfund«.

Den øverste kurve beskriver den samlede værdi af finansielle værdier, som er steget endnu hurtigere end den samlede pengemængde.

Jo længere tid der går, desto større spænd er der mellem den fysiske økonomi, der skrumper, og de finansielle værdier, der vokser eksponentielt. Det skaber uundgåeligt en situation, som den vi står overfor i dag, hvor systemet kollapse.

Nogle år senere fremstillede LaRouche et supplement til Den typiske Kollapsfunktion (billedet). Den opstår når regeringer eller centralbanker kraftigt øger pengemængden for at forhindre, at de finansielle værdier falder i værdi. Fordi der er mange penge i om-løb, udsætter man systemets kollaps. Prisen man betaler for udsættelsen er, at når systemet kollapse, er det ikke bare finansboblen som ryger, som det f.eks. skete i 1929, men hele pengesystemet ryger med. Som man så det i Weimar-Tyskland i 1923, og som hyperinflationen i verdens råstofpriser dette forår varsler om, kan ske for dollaren i 2006. Man fik varmen, men har desværre brændt hele huset ned.

-tg

Ugentlige politiske orienteringer på dansk i Radio Schiller på Schiller Institut Danmarks hjemmeside:

www.schillerinstitut.dk

vokset ind i himlen. Nu er ballet så bare ved at være forbi.

Verdens centralbanker er, som LaRouches kollapsfunktion forudsagde det, fanget i en dobbelt knibe. Den lave rente og den rigelige kredit har skabt en hyperinflation på finansmarkederne, der truer med at slå over i økonomien som helhed. Olie- og råstofpriserne stigning har i 2006 været på samme kurve, som man så i Weimar-Tyskland i 1923. Derfor må man, for at bremse hyperinflation i pengesystemet, hæve renten og stoppe den likviditet finansboblerne lever på. Hæver man renten og stopper spekulanternes adgang til billige penge, kollapse boligboblen, aktieboblen, råstofboblen etc. Og sidst men ikke mindst: Der vil være store hedgefonde, der går konkurs og kan sætte en dominoeffekt i gang, når de ikke længere kan leve op til deres forpligtelser. Både gennem at banker taber penge de har lånt til hedgefondene, og vi taler om milliarder af dollars, men også gennem et

kollaps i den globale derivathandel.

Det er et valg mellem pest og kolera. I begge tilfælde vil verden gå ind i et ukontrolleret økonomisk sammenbrud. Det er årsagen til at LaRouche og Schiller Institutet insisterer på at vælge en tredje vej og sætte systemet under konkursbehandling. Det nuværende globale finanssystem, IMF-systemet, må omformes til et Nyt Bretton Woods-finanssystem. Mange finansielle værdier må afskrives, men der vil være et stabilt system til at sikre den fysiske varehandel, som verden er afhængig af, og rammer indenfor hvilke, der kan skabes langfristede kreditter til lav rente for den globale økonomiske genopbygning. Gennem fysisk økonomisk opbygning skaber vi økonomisk vækst, der ikke er baseret på bobleøkonomi, men på at investeringerne giver os et øget fysisk overskud at gøre godt med. Vi er i stand til at brødføde flere mennesker og give dem en højere levestandard. Det er hvad økonomi egentlig går ud på.

Fortsat fra side 3: **Bobleøkonomi**

i kapitalfonde i jagt på større profit. Og bag hedge- og kapitalfonde står der altid banker som långivere. Som man så det ved overtagelsen af TDC, investerer kapitalfonde med lånte penge. De fem kapitalfonde der opkøbte TDC havde kun en lille del af pengene selv, resten lånte de, og på lignende måde investerer hedgefondene i høj grad med lånte penge. Man »gearer« investeringerne. Når man f.eks. spekulerer i råvarer, aktier, obligationer eller de senere års nye finansdille derivater, så foregår det mange gange med 20 lånte dollars for hver dollar man har selv. Har man en milliard, kan man altså spekulere for tyve.

På den måde kan man, så længe boblen vokser, tjene rigtig mange penge, rigtig hurtigt. En del af gevinsten skal selvfølgelig betales som rente, til de banker man lånte penge af, men når renten er lav og der er rigeligt med penge i markedet, er det ikke det store problem. En stadig større del af verdens penge suges ind i disse finansielle investeringer. Hvem gider investere i industri og få 2-12% afkast, når man fra hedgefonde kan tjene 20-40% om året. År efter år er de finansielle investeringer vokset, og træerne tilsyneladende

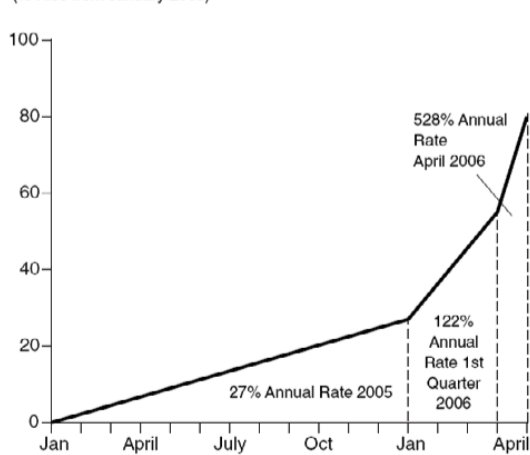
dige renteudvikling, kurserne på aktier, obligationer, valutaer, råstoffer etc. I USA skete det bl.a. ved udstedelsen af derivater fra de halvoffentlige amerikanske realkreditinstitutioner »Fannie May« og »Freddie Mac«, der i dag holder derivatkontrakter på astronomiske beløb.

Mængden af derivater i det internationale finanssystem er vokset eksponentielt og har været en kilde til risikovillig kapital og likviditet på finansmarkederne. I dag er mængden af gældsforpligtelser i form af derivater vurderet til 2 millioner milliarder dollars (ca. 50 gange verdens samlede bruttonationalprodukt), mange, mange gange større end den samlede værdi af verdens værdipapirer (aktier, obligationer etc.), der igen langt overgår de fysiske værdier, de hviler på. En stor del af derivatmarkedet er ikke som normale værdipapirer underlagt offentligt overblik og kontrol. Man ved derfor ikke, hvem der har hvilke derivater, før den dag regnskabet skal gøres op.

En enkelt spiller på derivatmarkedet kan derfor sagtens samle mange derivatkontrakter på sig, der betaler gode regelmæssige afkast i form af risikopræmier, men den dag regnskabet skal gøres op, være bankerot. Han vil så trække andre »sunde« banker og investorer, der tror de har afdækket de værste risici, med sig i fallitten.

Futures Market Mean Price Inflation for 14 Primary Commodities, January 2005-April 2006

(% Rise from January 2005)

Sources: www.thefinancials.com; ICIS Chemical Business; EIR files.

I Løbet af hele 2005 steg futuremarkedets priser på en kurv af 14 af de mest anvendte råvarer 27%. I løbet af første kvartal 2006 steg de samme råvarer, hvad der svarer til en årlig vækstrate på 122%. Alene i løbet af de første 20 dage af april måned var de steget så kraftigt, at selv uden ekstra stigninger i april svarede det til en årlig vækstrate på 528%.

Denne stigning i væksten på priserne er det der kendetegner overgangen til den form for hyperinflation, som fandt sted i Tyskland under sommeren og efteråret 1923.

De 14 råvarer i kurven er: Brent råolie, propan (gas), benzin, HDPE (plast), zink, kobber, aluminium, tin, bly, nikkel, platin, guld, sølv og palladium.

www.larouchepac.com

Lyndon LaRouches seneste udtalelser, skrifter, videoarkiv af tidligere taler.

www.larouchepub.com

Internetside for LaRouchebevægelsens publikationer.

www.wlym.com

Hjemmeside for LaRouches Ungdomsbevægelse LYM